

ת"פ 26457/09/14 - פרקליטות מחוז צפון- פלילי נגד ד פ, א פ, י פ

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 26457-09-14 פרקליטות מחוז צפון- פלילי נ' פ
ואח'

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
בעניין: פרקליטות מחוז צפון- פלילי

המאשימה

נגד

פ.ד.1

פ.א.2

פ.י.3

הנאשמים

גזר דין (לגבי נאשמים 1 ו-2 בלבד)

כתב אישום ורקע

1. הנאשמים 1 ו- 2, אב ובנו, יחד עם נאשם 3, אחיו של נאשם 1, הודו והורשעו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן שייחס להם **עבירת תקיפת שוטר** - לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לנאשמים 1 ו-3 יוחסה בנוסף גם עבירת **אימים** - לפי סעיף 192 לחוק.

כמתואר בכתב האישום, ביום 16/5/13, סמוך לשעה 09.00, במסגרת פעילות משטרתית שגרתית במושב דוב"ב, הבחין השוטר אלדד ועקנין, שממלא תפקיד רב"ש במושב, בטרקטור שופל ללא מספרי רישוי שעסק בפינוי זבל. הטרקטור האמור שייך לנאשם מס' 1. השוטר פנה לנהג של הטרקטור וביקש לראות את רישיונותיו, נענה כי הרישיונות אינם ברשותו, וחזר לרכב המשטרתית.

בהמשך, הגיעו למקום הנאשמים 1 ו- 2, ניגשו לשוטר שישב בתוך הרכב המשטרתית, והחלו לגדף אותו.

נאשם 1 סטר לשוטר בפניו, ונאשם 2 הכה אותו באגרוף לראשו, והשניים ניסו למשוך אותו אל מחוץ לרכב המשטרתית.

השוטר הצליח להדוף את נאשם 1 ברגלו, התרחק עם הרכב המשטרתית ועצר בקרבת מקום.

כעבור מספר דקות, הגיע למקום נאשם 3, שאיים על הנאשם באומרו כי "**יזיין אותו**" ונאשם 1 איים כי "**ירצח אותו**".

בהמשך, נאשם 3 ירק על השוטר ופגע ברגלו, גידף אותו ואיים כי "ישרוף את ביתו" ו"יזיין אותו".

2. ביום 14/6/15, לאחר שנשמעו מרבית עדי התביעה בתיק בפני כבוד סגן הנשיא השופט מורן מרגלית, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, במסגרתו כתב האישום תוקן, ובטרם הטיעונים לעונש, נקבע כי יוגש תסקיר לגבי שלושת הנאשמים, שיבחן בין היתר גם את שאלת ביטול הרשעתם בדין, עוד הוסכם כי הטיעונים לעונש יהיו "פתוחים". בהמשך, בהחלטה מאוחרת יותר של כב' סגן הנשיא, הועבר התיק לטיפול - לשלב הטיעונים לעונש ולסיום.

3. ביום 27/11/16, הוריתי על פיצול הדיון בעניינם של הנאשמים 1 ו- 2, מעניינו של נאשם 3, בשל מחלתו, אשר בעטייה חדל להתייצב לדיונים.

אשר על כן, גזר הדין שלהלן מתייחס אך ורק לנאשמים 1 ו- 2, בעוד שבעניינו של הנאשם 3 ימשיך ההליך ויתנהל ככל שיתברר עניין חוליו.

תסקירי שרות המבחן

4. תסקיר בעניינו של נאשם 1, מיום 7/9/15

על פי התסקיר, הנאשם בן 58, תושב המושב דוב"ב, עלה ארצה ממרוקו בשנת 1963, נשוי ואב ל-6 ילדים - בנו הבכור הינו נאשם 2, ואחד מבניו האחרים הוא נכה. הנאשם סיים 11 שנות לימוד, שירת כלוחם ביחידת גולני, ולאחר מכן שירת במשך שנה כנהג בצבא קבע.

מאז שחרורו מהצבא עובד הנאשם 1 בחקלאות במושב, בנוסף, הנאשם הינו חבר ועד במושב ועובד בהתנדבות כחבר בהנהלת מועצת הלול הארצית וסמנכ"ל חברה לאריזה וקירור

הנאשם נעדר עבר פלילי, קיבל אחריות מלאה על מעשיו על אף שניסה לצמצם את חומרן.

בהתייחסו לעבירות טען כי משפנה לשוטר לקבלת הסבר לפשר התנהגותו כלפי קבלן המשנה שנהג בשופל, נענה בגסות ואף באלימות. הנאשם בתגובה לא שלט בעצמו וסטר לו ואף נהג באלימות מילולית כלפיו. הנאשם טען כי השוטר התנכל להם מספר פעמים בעבר והנאשם פנה למפקדו על מנת שיפסיק את התנהגותו המתנכלת. הנאשם הצטער על מעשיו וטען כי התנהגות זו אינה מאפיינת אותו.

שרות המבחן מסר כי מדובר באדם המנהל אורח חיים נורמטיבי, בעל יכולת הסתגלות במסגרות, אחראי לתפקידים שונים, בעל תקשורת טובה ופועל מתוך מיקוד שליטה פנימי וכן בעל יכולת לראות את עצמו בצורה ביקורתית, וכי ביצוע העבירות נעשה מתוך תחושת בושה וחוסר אונים ובצורה אימפולסיבית.

שרות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות ביצוע העבירות על ידי הנאשם הינה נמוכה, והמליץ שלא להרשעו בדין ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 150 שעות למשך שנה.

5. תסקיר בעניינו של נאשם 2, מיום 7/9/15

על פי התסקיר, הנאשם בן 34, נשוי ואב ל-3 ילדים, מתגורר ב..... הנאשם סיים 12 שנות לימוד, שירת שרות צבאי מלא כמכונאי ציוד קרקע בחיל האוויר, ומזה 5 שנים עובד במשק החקלאי השייך למשפחה.

שרות המבחן מסר כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

בהתייחסו לעבירות - נאשם 2 נטל אחריות חלקית על ביצועו, וטען כי השוטר נהג בגסות ובאלימות כלפי אביו ובעט בו, וכי הוא תפס אותו על מנת שלא יפגע באביו.

הנאשם סיפר בפני שרות המבחן כי השוטר התנכל להם בעבר והם התלוננו נגדו למפקדו.

הנאשם הביע צער וחרטה כנים על ביצוע העבירה.

שרות המבחן העריך כי הסיכון להישנות העבירות על ידי הנאשם הינו נמוך והמליץ שלא להרשיעו ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 150 שעות למשך שנה.

ביום 9/9/15, הורה כב' השופט מורן לשרות המבחן להגיש תסקיר משלים בעניינו של נאשם 2, ובו התייחסות לעמדתו בנוגע לכתב האישום המתוקן ולקייחת האחריות על מעשיו.

6. תסקיר משלים בעניינו של נאשם 2, מיום 9/11/15

על פי התסקיר, הנאשם לקח הפעם אחריות מלאה על מעשיו, והסביר כי תקף את השוטר באגרוף מתוך ניסיון להפריד בינו לבין אביו ולא מתוך כוונת תחילה לפגוע בו. הנאשם הביע צער וחרטה והבהיר כי המעשה לא מאפיין את התנהגותו בדרך כלל.

שרות המבחן חזר על עמדתו כפי שהובאה בתסקיר הנ"ל והמליץ להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף של 150 שעות למשך שנה, ללא הרשעה בדין.

טיעוני הצדדים לעונש

הצדדים הגישו את טיעוניהם בכתב.

7. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי יש להותיר את הרשעת הנאשמים על כנה, שכן סוג העבירה אינו מאפשר לוותר על ההרשעה ובנוסף לא הוכחה פגיעה בשיקומם של הנאשמים עקב הרשעה.

ב"כ המאשימה התייחס לערכים המוגנים שנפגעו, ואל הנסיבות שקשורות בביצוע העבירה וטען כי מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר בפועל שיכול להיות מרוצה בדרך של עבודות שרות ועד 12 חודשי מאסר בפועל ועתר להשית על הנאשמים עונש מאסר בחלקו התחתון של המתחם שיכול להיות מרוצה בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי, פיצוי לשוטר וקנס.

8. טיעוני ב"כ הנאשמים

ב"כ הנאשמים ציין בתחילת טיעונו לעונש כי השוטר המתלונן הינו קרוב משפחה של הנאשמים וחבר טוב של משפחתם וכי היחסים ביניהם עובר לאירוע כתב האישום היו תקינים.

ב"כ הנאשמים טען שיש לבטל את הרשעתם, וכי נסיבותיו של המקרה מאפשרות זאת, מדובר באליומות ברף התחתון שלא הותירה נזק פיזי או נפשי למתלונן, על אף שלא תיגרם לנאשמים פגיעה ישירה בהעסקתם ועתידם.

ב"כ הנאשמים טען כי מתחם העונש ההולם נע בין של"צ, התחייבות כספית וצו מבחן ועד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשמים עתר להטיל על הנאשמים כל עונש ראוי ללא רכיב של מאסר בפועל או בעבודות שרות ולהורות על ביטול הרשעתם ולאמץ את המלצות תסקיר שרות המבחן.

נאשם 1

הביע חרטה על מעשיו, טען כי מדובר בסכסוך שכנים ולא בתקיפת שוטר. ציין כי הוא חבר מושב משנת 1978, בנוסף ציין כי הוא מטפל בהוריו הקשישים ואחיו, נאשם מס' 3, שנמצא בסכנת חיים וגם המשק שלו עובר לטיפולו.

הנאשם טען כי המתלונן ניצל את תפקידו כשוטר לפתרון סכסוך אישי של שכנים - הלול שבבעלות הנאשם נמצא ליד בית הוריו של המתלונן, שטוענים כי הריח מהזבל שבלול מפריע להם והם שולחים את בנם השוטר לטפל בבעיה לאחר שפניותיהם לזבלנים שעובדים בלול לא עזרו. בנוסף טען כי הוא פנה למפקד המשמרת של המתלונן בתלונה עליו.

נאשם 2

הצטער על מעשיו וציין כי יש לו 3 בנות קטנו שתלויות בו, וכי הם מטפלים במשק של אביו ושל דודו. בנוסף, טען כי לא יחזור על מעשיו אלה.

שאלת ההרשעה

הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדיון.

הימנעות מהרשעה הנה חריג לכלל, שהנו מוצדק רק במקרים נדירים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחריף, לבין היעדר חומרתה של העבירה, שניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

הכלל המנחה לגבי הימנעות מהרשעה, נקבע בע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל**. שם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.

ברע"פ 1439/13 **אליהו קשת נגד מדינת ישראל**, חזר בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה בהלכת כתב.

כפי שכבר קבעתי במקום אחר, הכללים בסוגיית ההימנעות מהרשעה הותוו על-ידי בית-משפט זה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341-342 (1997), בו נקבע, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר בהתקיימם של שני תנאים מצטברים: ראשית, על עצם ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם; ושנית, סוג העבירה המיוחסת לנאשם, מאפשרת להימנע, בנסיבות המקרה, מהרשעה, וזאת, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים (רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.12.2012); וראו גם, רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.11.2012); רע"פ 8487/11 חברת נמלי ישראל - פיתוח ונכסים בע"מ נ' מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה [פורסם בנבו] (23.10.2012)).

10. אם כן, ניתן לומר כי השאלה אם ניתן להימנע מהרשעת נאשם נענית תוך איזון הדדי בין שני שיקולים שמשקלם משפיע זה על זה - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעת מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

11. במקרה זה, מצאתי כי העבירות שבוצעו, בנסיבות ביצוען, ובהתנהגותם של הנאשמים, מביאות למסקנה כי ביטולה של הרשעה איננו הולם.

חומרת האירוע הופכת אותו לכזה השולל התייחסות אליו כאל חריג בסוגיית ביטול ההרשעה.

12. אציין כי בטיעוניהם של הנאשמים לעונש, כמו גם בטיעוניהם בפני שרות המבחן, טענו השניים טענות עובדתיות מעבר לאלה שנכללו בכתב האישום המתוקן בו הודו.

כך לדוגמה נטען, כפי שצויין לעיל, כי השוטר שהותקף הנו בן המושב, המשמש בתפקיד רכז הבטחון השוטף, וכי בין אותו שוטר לבין הנאשמים קיים רקע אישי של סכסוך שכנים, אשר לכל הפחות תרם לפעולתו של השוטר באותו אירוע. יתרה מכך, נטען כי היתה בהתנהגותו של השוטר משום התנכלות לנאשמים, על רקע אותו סכסוך האישי.

ככלל, על בית המשפט להתבסס, לשם קביעת העונש, על עובדות ונסיבות כפי שאלה מובאות בפניו בכתב האישום. אין גם מניעה לכך שהצדדים יסכימו לגבי עובדות נוספות רלוונטיות. מעבר לכך - אין לאפשר לצדדים להשמיע טיעון עובדתי לגבי עובדות או נסיבות אשר לא הוכחו או כאלה שנמצאות במחלוקת.

במקרה זה, שבו כאמור השמיעו הנאשמים טענות עובדתיות רלוונטיות בשלב הטיעונים לעונש, אפשרתי למאשימה, בהחלטתי מיום 6/12/16, להגיב בכתב לגבי אותן טענות, וצינתי בהחלטה זו כי הימנעות מתגובה תתפרש כהסכמה לנטען.

המאשימה נמנעה מלהגיב על אף ההוראה, ולפיכך אקבל כעובדה את טענת הנאשמים שהשוטר, מלבד תפקודו כרב"ש המושב, הנו גם בן המושב, וכי ישנו רקע קודם של יריבות אישית לאירוע שבכתב האישום.

מקרה זה שונה, לפיכך, ממקרים טיפוסיים בהם מבוצעות עבירות של נאשמים כלפי שוטרים, המאופיינים ככלל בהתנהגות שנעדרת כל מניע או כל סכסוך אישי בין הנאשם לשוטר.

13. למרות עניין היכרות והיריבות האישית הקודמות בין הנאשמים לבין השוטר, אני מוצאת את העבירות כחמורות ובלתי הולמות ביטול הרשעה.

שני הנאשמים, כשעמם גם הנאשם 3, ביצעו, כל אחד על פי חלקו, עבירות תקיפה ואיומים. מעשי התקיפה שבוצעו בצוותא חדא, ובסופו של דבר עמדו בו שלושת הנאשמים נגד האחד, על החומרה שבכך.

מעשי התקיפה אינם זניחים כלל, שכן נאשם 1 סטר לפניו של השוטר, ונאשם 2 הכה אותו באגרוף בראשו.

טענותיהם של הנאשמים, לגבי התנהגות תורמת ואלימה של השוטר המתלונן, אין בה כדי להפיג את חומרת האירוע.

רכזי הבטחון השוטף בישובים הנם שוטרים המבצעים עבודתם לשמירה על הבטחון ועל הסדר בישובים, ויש לוודא כי יוכלו לבצע את תפקידם, הכרוך מטבע התפקיד במתן הוראות על פי דין לאזרחים, ללא הפרעה או חשש לפגיעה אישית.

פגיעה באותם שוטרים, מעבר לכך שהיא פוגעת בשלומם האישי, בשלמות גופם, בכבודם ובבטחונם, פוגעת גם בערכים חברתיים רחבים שעניינם הסדר הציבורי, בטחון הציבור בישובים הכפריים, ובמרות החוק במובן הרחב.

במקרה זה, אין מחלוקת על כך שהטרקטור השייך לנאשם 1 ביצע עבודות בשטח המושב, כשעליו נהג משנה, ובלא שהייתה לטרקטור לוחית רישוי.

לא יכולה להיות לפיכך מחלוקת לגבי זכותו של הרב"ש, שוטר הממלא תפקידו, והמגיע ברכב משטרתי למקום,

לברר של מי הוא אותו טרקטור.

איני מקבלת את הטענה כי השוטר פעל מתוך התנכלות, וזאת על אף קיומו של מטען אישי קודם בין השוטר למשפחת הנאשמים - הוראת השוטר הקימה חובת מרות וציות, ואני מוצאת כי הוא פעל כהלכה באירוע הנקודתי.

נהג הטרקטור, במקום להזדהות בפני השוטר, הזעיק, ככל הנראה, את הנאשמים למקום, ואלה תקפו את השוטר ואיימו עליו.

מדובר בהתנהגות פסולה ואלימה שנעשתה בהקשר ישיר לתפקידו של המתלונן כשוטר, ובתגובה לפעולתו כחוק.

לקולא יש לציין כי מדובר בהתנהגות בלתי מתוכננת, ובתגובה ספונטנית לנסיבות, שהתדרדרה לעבירות פליליות. לחומרא יש לראות את שילובם של מעשי התקיפה עם האיומים והגידופים, את הצטרפותם של השלושה יחדיו, ואת אובדן השליטה שהגיע לפרץ אליים.

14. פגיעה אלימה בעובדי ציבור ובשוטרים הנה התנהגות חמורה אשר גורמת נזקים רחבים.

ראו את הדברים שאמר בית המשפט בע"פ 4565/13 אמון חאלד נגד מדינת ישראל:

"בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר והן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי(ראו: ה"מ 215/72 משיח נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(2)172(1972), רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.08.2008), דנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.07.2011)). עובדי הציבור "חשופים בצריח"- כמי שלא אחת נמצאים בחזית ההתמודדות עם מתן שירות לאנשים שיודעים אף הם קשיים. עובדי הציבור נדרשים להתגייס כל יום מחדש למתן שירות ולשם כך לגייס כוחות גוף ונפש. זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדות שעניינן לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בליבתו."

דברים ברוח דומה נקבעו בע"פ 6040/13 מדינת ישראל נגד בחוס נעמאן:

"סבורים אנו, כי העונש שהוטל על המשיב בגזר דינו של בית המשפט קמא אינו הולם דיו את חומרת עברותיו ואת חשיבותם של הערכים המוגנים אשר נפגעו בהתנהגותו -

יכולתם של גורמי אכיפת החוק לבצע את תפקידם, שמירת הסדר הציבורי והגנה על בטחון הציבור, ועם אלה עקרון שלטון החוק וכיבודו.."

15. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה הנה ממשית, וזאת כאמור, על אף הנתונים הידועים לגבי המתלונן.

אני סבורה, כאמור, כי העבירות שבוצעו ונסיבות ביצוען, שוללות כמעט באופן מוחלט את האפשרות להימנע מהרשעה. אוסיף ואציין, כי גם אילו היה מדובר בתקיפה ואיומים נגד חברא מושב, שאיננו שוטר כלל, ספק אם היה מוצדק לבטל את ההרשעה בגין המעשים. רק בנתונים חריגים ביותר ניתן יהיה אולי, לסיים את ההליך הפלילי ללא הרשעה, וכפי שיובהר להלן, נתונים חריגים אלה, לא מתקיימים בענייננו.

16. פגיעה קונקרטיה בנאשמים - בבואו של בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, על הנאשם לשכנע את בית המשפט כי הנזק שייגרם לו אם יורשע הוא חמור ובלתי מידתי והוא ועולה על הנזק שייגרם לאינטרס הציבורי בהימנעות מהרשעה.

על הנאשם להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן יגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו לעניין זה את הדברים שנאמרו ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל:

"לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים."

17. על אף טיעוניו של ב"כ הנאשם בדבר פגיעה בשיקומם של הנאשמים המחייבת את ביטול הרשעתם, לא שוכנעתי בכך.

נטען כי יש לבטל את הרשעתו של הנאשם מס' 1 כי נשא במשך 20 שנה בתפקיד יו"ר ועד המושב וכי היו היום חבר ועד המושב, וכי מדובר בתפקיד רגיש הדורש "מידה מסוימת של שמירה על כבוד מול בוחריו", על אף שלא מדובר בתוצאה ישירה של פגיעה בעבודה. ולגבי נאשם 2, נטען כי הרשעה עלולה להרוס את סיכויי להתקבל לעבודה בעתיד. הדברים נטענו בעלמא ללא הצבעה על נזק קונקרטי או על פגיעה בעתידם, ולא שוכנעתי כי הותרת ההרשעה על כנה תפגע בעתידם.

לאור האמור לעיל, הרשעתם של הנאשמים נותרת על כנה.

דין והכרעה:

18. תיקון 113 לחוק העונשין קובע את העיקרון המנחה בענישה והוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשלושה פרמטרים: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

מדיניות הענישה

19. מעיון בפסיקה שניתנה בגין עבירות המופנות כלפי עובדי ציבור, עולה כי ניתנה ענישה במנעד רחב, החל ממאסר על תנאי ועד מאסרים ממושכים בפועל, תלוי בזהות המותקף, חומרת התקיפה והימשכותה ונסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

א. רע"פ 7641/14 **גהאן אלטורי נגד מדינת ישראל (30.11.14)**, המבקשת הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של העלבת עובד ציבור, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ואיומים. המבקשת הטיחה קללות ואיומים בשוטר שרשם לה דו"ח תנועה, וסירבה להזדהות בפניו. כאשר השוטר ביקש לעכב את המבקשת, היא התנגדה באופן אקטיבי, ובהמשך, חבטה בלחיו של השוטר, שרטה אותו וירקה בפניו. לאחר זאת, הכתה המבקשת באגרופה בכתפו של שוטר נוסף וירקה לעברו. בית המשפט גזר עליה 30 ימי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס.

ב. רע"פ 2065/14 **מחמד אבו מדיגם נגד מדינת ישראל (09.06.14)**, המבקש הודה והורשע בעבירת תקיפה של שוטר בעת מילוי תפקידו. המבקש תקף שוטרים שהגיעו לביתו על מנת לבצע חיפוש, בכך שדחף שוטר אחד בחזהו. שוטר אחר שהיה במקום, נחלץ לעזרתו של השוטר, ועזר לו להשתלט על המבקש, תוך שהמבקש בועט בשני השוטרים, וכן בשני שוטרים נוספים שהיו במקום. בית המשפט גזר עליו 4 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים במצטבר, כך שסה"כ ירצה המבקש 10 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

ג. רע"פ 8748/10 **בדר נמירי נגד מדינת ישראל (07.12.10)**, המבקש הודה והורשע בעבירות של תקיפת שוטר, העלבת עובד ציבור ואיומים. המבקש סירב להזדהות בפני שוטר, גידף ואיים על השוטרים שעצרו את רכבו, תקף שוטר על ידי פתיחת דלת רכבו בעוצמה על רגלו של האחד והטחת אגרופים בשני. בית המשפט גזר עליו 5 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס.

ד. ע"פ (מרכז) 1541-03-15 **רונית אברזל נגד מדינת ישראל (29.11.15)**, המערערת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירות תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו והפרת הוראה חוקית.

ונדונה ל-4 חודשי מאסר בפועל, 4 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי וקנס. בית המשפט המחוזי סבר כי העונש שהושת עליה בבית המשפט השלום הוא הולם אך נקבע כי לפני משורת הדין, תינתן לה הזדמנות נוספת להופיע בפני הממונה על עבודות שרות, על מנת לבדוק בשנית אם ניתן לרצות את המאסר בדרך של עבודות שרות.

ה. ע"פ (חיפה) 49707-10-12 **ולנטינה בלוצה נגד מדינת ישראל (14.01.13)**, המערערת הודתה והורשעה בעבירות של תקיפת שוטר והפרעת שוטר בעת מילוי תפקידו ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית המשפט גזר עליה עונש מאסר על תנאי לתקופה של חודש, צו מבחן ושל"צ.

ו. עפ"ג (באר שבע) 33867-10-13 **אברהם נשיא נ' מדינת ישראל (11.12.13)**, נדחה ערעורו של מערער, בעל עבר פלילי, אשר הורשע לאחר שמיעת עדים וראיות, בעבירות של תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו, העלבת עובד ציבור ושימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר, בכך שבתגובה לסירוב השוטרים לאפשר לו כניסה למתחם הבמה באירוע שהתקיים באילת, דיבר בגסות לשוטרים, תקף אותם באגרופים ובעיטות, נשך ונגח בראשו של שוטר. בית המשפט גזר עליו 3.5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות, מאסר מותנה, פיצוי וצו מבחן.

ז. ת"פ (רמלה) 3020-10-12 **מדינת ישראל נגד צח שניא (05.02.15)**, הנאשם, נעדר עבר פלילי, הודה והורשע בעבירות תקיפה והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. בית המשפט גזר עליו 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שרות ו-4 חודשי מאסר על תנאי.

20. לאור האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

השמה בתוך מתחם העונש - גזירת עונשם של הנאשמים

21. בגזירת עונשו של הנאשם, בית המשפט רשאי להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין.

הנאשמים אב ובנו, נעדרי עבר פלילי, הודו בביצוע העבירות, אך זאת לאחר שהחל שלב הראיות ונשמעו עדויותיהם של מרבית עדי התביעה בתיק.

נאשם 1, בן 59, נשוי ואב ל-6 ילדים, חבר ועד במושב, נטל אחריות מלאה על מעשיו, ואולם צמצם מחומרתו. הנאשם הצטער על מעשיו וטען כי ביצוע העבירות אינו מאפיין את התנהלותו.

נאשם 2, בן 35, נשוי ואב ל-3 ילדים, לקח אף הוא אחריות חלקית על מעשיו אם כי, בתסקיר המשלים נטל

אחריות והסביר כי ביצוע העבירה לא מאפיין את התנהלותו.

העבירות בוצעו בשנת 2013 וחלף זמן רב מיום ביצוען.

הנאשמים נעדרי דפוסים אלימות מושרשים, נורמטיביים ביסודם ונראה כי ביצוע העבירות היה אכן חריג בהתנהלותם ומהלך חייהם.

שרות המבחן התרשם כי הסיכון להישנות ביצוע העבירות על ידי הנאשמים הינו נמוך והמליץ להימנע מהרשעתם ולהטיל עליהם של"צ כעונש חינוכי.

כאמור לעיל, אין בידי לקבל את המלצת שרות המבחן להימנע מהרשעתם של הנאשמים, שכן חומרת העבירה והיעדר הצבעה על נזק קונקרטי שייגרם להם מהרשעתם מחייב את הותרת ההרשעה על כנה, יחד עם זאת, לאור נתוניהם החיוביים של הנאשמים, היותם נעדרי עבר פלילי, הודאתם, נטילת האחריות על מעשיהם והצער והחרטה שהביעו, כמו גם בשל הנסיבות המיוחדות בפרשה זו, המבדילות אותה ממקרים אחרים של עבירות כלפי שוטרים - החלטתי להימנע מהטלת רכיב של מאסר בפועל ולהסתפק בעניינם בהשתת מאסר על תנאי וקנס. בנוסף, מצאתי כי ראוי להטיל פיצוי מידתי למתלונן, אשר יבטא באופן ממשי את החרטה על המעשה שהשמיעו הנאשמים, ואת האחריות שנטלו.

סוף דבר

22. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים 1 ו- 2 את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר על תנאי, ואולם הנאשמים לא יישאו בעונש זה אלא אם יעברו במהלך תקופה של 3 שנים מהיום, אחת העבירות בהן הורשעו.

ב. כל אחד מהנאשמים ישלם קנס על סך 1000 ₪ או 4 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד יום 1.2.17 ובכל 1 לחודש שלאחריו עד התשלום המלא בפועל.

אי תשלום אחד מהשיעורים, יעמיד את היתרה לפירעון מיידי.

ג. כל אחד מהנאשמים ישלם פיצוי למתלונן - **עד תביעה מס' 6** ע"ס 1,000 ₪ וזאת ב-5 שיעורים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.2.17 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד למועדים לעיל שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ג טבת תשע"ז, 11 ינואר 2017, במעמד הנוכחים.